

— Είπατε, σὰς παρακκλῶ, ὅτι πρόκει-
ται περὶ κατεπειγούσης ὑποθέσεως.

— Πηγαίνω νὰ ἴδω, εἶπεν ὁ κύριος
Ροκέν συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν συναδέλ-
φων του.

Ἐκρυσσε μετὰ προσοχῆς δις εἰς τὴν
θύραν τοῦ γραφείου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ περι-
μεῖνῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ Σουσά, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ
εἰσῆλθεν.

Ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἐπανεέλθῃ, καὶ ὁ
Λαυρέντιος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομα
τοῦ ἀπαγγελλόμενον χαμηλοφώνως· εἶτα
αἱ ἐξῆς ἀπότομοι λέξεις τοῦ Σουσά, ἔφθα-
σαν μέχρις αὐτοῦ :

— Ὅχι, εἰπέτε ὅτι δὲν ἔχω καιρόν.

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη ἔξαλλος. καὶ
χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὥθησε τὴν θύραν τοῦ
γραφείου καὶ εἰσῆλθε.

Μόλις ὑποχωρήσας εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ
μετενόησεν. Ὁ Σουσά, παρατηρήσας αὐ-
τόν, ἠγέρθη τοῦ γραφείου του, ἡ δὲ συ-
νήθης παιδρὰ καὶ φιλόγελως μορφὴ του
ἔλαβεν ἔκφρασιν δυσαρεσκείας.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Δαλισιέ, εἶπε. Τί
μὲ θέλετε ;

— Θεέ μου! κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι σὰς ἀνησυχῶ
ἀκουσίως.

— Πράγματι! ἔλεγα εἰς τὸν κύριον
Ροκέν ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς δεχθῶ.
Ἔχω πολλὰς ἐργασίας σήμερον...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λυποῦμαι
πολύ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· θὰ ἐπανεέλθω ἂν
ἐπιτρέπετε.

— Ναί, μάλιστα, ἐπανεέλθετε.

Εἶτα ὁμῶς μετὰ νῶν :

— Ὅπως δὴ ποτε, εἶπεν, ἀφοῦ ἀπαξ ἤλ-
θετε... δὲν εἶνε πολλὰ ὅσα θὰ μοὶ εἴπητε ;

— Ὅχι.

— Λοιπόν, σὰς ἀκούω· ἀλλ' ἐπιτρέψα-
τέ μοι νὰ ἀποσφραγίσω τὰς ἐπιστολάς
αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ταχέϊαν ἀπάν-
τησιν... Ναί! εἶπε καθήμενος πρὸ τοῦ
γραφείου του καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐρ-
γασίαν του· εἶμαι ὅλος ἰδικός σας, ἐμ-
πρός!

Ὁ Λαυρέντιος κατέστειλε νευρικήν τινα
φρικίαν, καὶ στενάξας ἤρξατο νὰ ὁμολο-
γῇ τὰ πάντα.

Εἶπε τὰ μαρτύρια καὶ τὰς ἀγωνίας του,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ μετὰ τὴν ἀθώωσίν του, τὴν ἀποστρο-
φὴν ἣν τῷ ἐδείκνουν, τὴν στενοχωρίαν
του, τὰς ἀποπειράς, ἃς ἔκαμεν ὅπως λάβῃ
θέσιν τινα· τέλος ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἦτο εὐ-
τυχέστερος εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Σουσά, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο,
ἀπεσφράγιζεν ἐπιστολάς, συνεβουλεύετο
τὰ βιβλία του, ἔγραφε σημειώσεις, ἐψι-
θύριζε χαμηλοφώνως ἐμπορικὰς τινὰς φρά-
σεις, καὶ ὅτε ὁ Λαυρέντιος, ἀνδιᾶζων ἐκ
τοῦ τρόπου του αὐτοῦ, διεκόπτετο, ἐκεῖνος
τῷ ἔλεγε :

— Κάλιστα, προχωρεῖτε, καὶ ἐξηκο-
λούθει νὰ φυλλομετρήσῃ.

— Δὲν γνωρίζω ἂν μὲ ἐννοήσατε, εἶπεν
ὁ Λαυρέντιος καταλήγων.

— Πῶς ὄχι! θαυμάσια! Χάρης τῷ

Θεῷ! ἐξηκολούθησε, καίτοι λυπεῖσθε
διότι ἐχάσατε τὴν κοινωνικὴν σας θέσιν,
ἔχετε τὴν φρόνησιν καὶ τὴν μετριότητα
νὰ μὴ τὴν διεκδικήτε. Ἀλλ' ἄς ἀφήσω-
μεν αὐτὰ. Ζητεῖτε μίαν θέσιν καὶ μοὶ λέ-
γετε ὅτι οὐδεὶς στέργει νὰ σὰς δεχθῇ.
Τοῦτο εἶνε φρικῶδες! ἀλλὰ τί δύναμαι
ἐγὼ νὰ κάμω ;... Καταφεύγετε εἰς ἐμέ,
ἀπηλπισμένος, καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ εἴσθε
εὐτυχέστερος... ἀλλὰ ὑπὸ ποῖον τίτλον
νὰ σὰς λάβω ; ὡς σύντροφον ; δὲν θέλω
σύντροφον... ὡς ὑπάλληλον ; ἔχω ἐδῶ εἰς
τὸ γραφεῖον ὅσους χρειάζομαι, τὸν Ροκέν
διὰ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὴν ἀλληλο-
γραφίαν, τοὺς δύο ἄλλους διὰ τὰ βιβλία.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, γνωρί-
ζετε ἄλλους ἐμπόρους, διευθυντάς...

Ὁ Σουσά, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἤνοιξε
τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἐκάλεσε τὸν
Ροκέν, ὅστις εἰσῆλθεν· ὁ Σουσά τῷ ἐνε-
χείρισε δέσμην ἐπιστολῶν λέγων :

— Ἀπαντήσατε συμφώνως πρὸς τὰς
σημειώσεις τὰς ὁποίας ἔγραψα εἰς ἐκάστην
ἐξ αὐτῶν.

Τοῦτο ἦτο πολὺ· ὁ Λαυρέντιος ἦν ἔτοι-
μος νὰ δώσῃ ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τὴν ὁρ-
γὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του... Ἀλλ' ἐ-
κρατήθη καὶ ὑποκλιθεὶς εἶπε ψυχρῶς :

— Κύριε Σουσά, συγχωρήσατέ με, δι-
ότι σὰς ἠνόχησα.

Ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Καταβαίνων τὴν
κλίμακα, δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του καὶ ἔσφιγγε μετὰ λύσσης τὰς πυγ-
μάς· ὅτε διήρχετο τὴν αὐλήν, ὄχημα ἀ-
νοικτόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν ἡ Αἰμιλία
μετὰ τῆς μητρὸς της, εἰσῆρχετο. Ὁ Λαυ-
ρέντιος ἔστη κατάπληκτος· εἶτα αἰφνης,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί πράττει καὶ ὡς εἰ κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης, ὤρμησε πρὸς
τὴν ἀμαξαν.

Αἱ δύο γυναῖκες τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἡ
Αἰμιλία συνωφρυνῆθη καὶ ἀπέστρεψε τὴν
κεφαλὴν, ἡ δὲ κυρία Σουσά ἤρξατο ἐκ-
βάλλουσα κραυγὰς φρίκης. Εἰς ὑπηρετῆς
ἔσπευσε καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν
Λαυρέντιον, ἀλλὰ τρίτον πρόσωπον ἐπεμ-
βῆκε καὶ ἔδωκεν ἰσχυρὸν ῥάπισμα εἰς τὸν
ὑπηρετὴν λέγων μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς :

— Τί τρέχει ζῶν ;

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισε τὸν Ἑμερί,
ὅστις ἐπανήρχετο λίαν συγκεκινημένος ἐκ
τῶν ἀφθόνων σπονδῶν γεύματος. Οὗτος
ἔλαβε τὸν Λαυρέντιον ἐκ τοῦ βραχίονος
καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν ἐξοδόν.

— Αἱ ὑποκρίτριαι, εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὤ-
μους. Καὶ ὁ γέρος, ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος
στοιχηματίζω θὰ σοῦ ἔκαμε μούτρα κρο-
κοδείλου... ἐλθέ... Ὁλος ὁ κόσμος σὲ ἀ-
ποφεύγει ὡς πανώλην. Ἐγὼ ὁμῶς δὲν ἀρ-
νοῦμαι τοὺς φίλους μου. Ἐλθέ... θὰ πα-
ρουσιασθῶ μαζὺ σου εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ
μηχανικῶς ὑπὸ τοῦ Ἑμερί, ὅστις ὠμίλει
εἰκεῖ καὶ ἀσκόπως, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος, λίαν
ἀφρημένος, οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχήν. Ἐν
τούτοις ἤκουσε τὴν φράσιν αὐτήν :

— Δὲν πειράζει, ἔλεγεν ὁ Ἑμερί, ἐξέ-
λεξες περίεργον τρόπον ὑπερασπίσεως.
Ἐγὼ, δὲν θὰ εἶχα αὐτὴν τὴν ἐπιτηδειό-

τητα, τὸ ὁμολογῶ, θὰ ἔλεγα ἀπλούστα-
τα : «Κύριε, διέπραξα τὸ ἔγκλημα, εἶνε
ἀληθές, ἀλλ' ἤμην μεθυσμένος!»

— Πῶς! διέπραξα τὸ ἔγκλημα...

— Παναγία μου... ναί... ἀλλ' ἡ
μέθη...

— Πήγαυε εἰς τὸν διάβολον, βλάκα!
ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀπωθὼν αὐτόν.

Σκυθρωπὸς καὶ ἄγριος ὁ Λαυρέντιος
Δαλισιέ ἔσπευσε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν κα-
τοικίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις, ὅστις τὸν ἀνέμενε πρὸ
μιᾶς ὥρας, προύχωρησε καὶ ἔλαβε τρυφερῶς
τὰς δύο του χεῖρας, διὰ φωνῆς δὲ συγκι-
νητικῆς :

— Ἀ! κύριε, τῷ εἶπε, πόσον εἶμαι
εὐτυχής διότι σὰς βλέπω! καὶ πόσον ἔ-
κλαυσα διὰ τὸ δυστύχημά σας καὶ τὰς
θλίψεις σας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΚΣ'

Ἡ θεία δικαιοσύνη.

Δι' ἐσχάτην φοράν, κατὰ τὴν σοβα-
ρὰν τάτυτην κρίσιν τῆς ζωῆς της, ὁ Ἰού-
λιος ἐνεκαρδίωσε τὴν νεανίδα.

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει ὅπως τὴν
ἠγάπα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τόσον δ' ἐξ
ἔρωτος, ὅσον καὶ ἐξ οἴκτου, ἐξωθεῖτο ἡ
γενναϊόφρων φύσις του εἰς τὸ νὰ συνηγο-
ρῇ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ Ὁρατίῳ καθ' ἐ-
αυτοῦ.

Ἀλλ' εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀνεπιφυλάκτως
εἰς τὴν Μέρσην πᾶσαν συνδρομὴν καὶ ἀν-
τίληψιν, ἣν πιστὸς φίλος ἠδύνατο νὰ τῷ
παράσχη.

— Ὁράτιε! εἶπεν.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε μηχανικῶς πρὸς
αὐτόν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἰούλιος τὸν
ἐπλησίασε.

— Σὰς εἶπεν ὅτι ἐγὼ παρώτρυνα τὴν
συνειδησίν της νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε. Τοῦτο
δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν. Εὐχαριστήσατε μᾶλλον
τὴν εὐγενῆ ὑπαρξίν, ἥτις μοὶ ἀπεκρίθη εὐ-
θὺς ὡς ἀπετάθην πρὸς αὐτήν. Ἀναγνωρί-
σατε τὴν μεγάλην ψυχὴν ἐκείνης, ἥτις πο-
σῶς δὲν ἐφοβήθη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ
ἐξομολόγησίς της, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν
μυχαιατῶν τῆς καρδίας της, ἥτις εἶνε
ἀγαλλίασις διὰ τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ συγ-
κινήσῃ λοιπὸν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν καρδίαν
ἐκείνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥς ἐκλιπαρεῖ τὴν
συγγνώμην ; Τιμῆσατέ την, ἐὰν εἴσθε χρι-
στιανός, λάβετε δ' οἶκτον πρὸς αὐτήν ἐὰν
εἴσθε ἀνὴρ!

Ἀνέμενεν... ἀλλ' ὁ Ὁράτιος δὲν τῷ
ἀπεκρίνετο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης διηυθύνθησαν
πρὸς τὸν Ἰούλιον. Ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἰδοὺ ἡ καρδιά, ἡ μόνη καρδιά, ἥτις συνεπαθεῖ πρὸς αὐτήν.

Ἰδοὺ οἱ λόγοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὴν παρκαμυθώσωσι καὶ τὴν ἐνισχύσωσι... λόγοι τοῦ εὐαγγελίου, τῆς συγγνώμης!

Τὸ βλέμμα τῆς ἐπιπόνως κατάρθρωσε νὰ στραφῇ αὐτὴς πρὸς τὸν Ὁράτιον.

Ὁ τελευταῖος δεσμός, ὅστις τὴν συνέδεε μετ' αὐτοῦ εἶχε διαρρηχθῇ.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ πνεύματός τῆς μία καὶ μόνη σκέψις ἀνέθορε... σκέψις τὴν ὁποῖαν οὐδὲν ἠδύνετο νὰ κατανικήσῃ.

— Καὶ ἠδυνήθην λοιπὸν ν' ἀγαπήσω ποτὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον;

Προέβη πρὸς αὐτόν· δὲν τῇ ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς τὸ παρελθόν.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά τῆς.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης ἠγέρθη... ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ...

— Πρὶν ἢ χωρισθῶμεν διὰ παντός, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρά σας εἰς ἔνδειξιν συγγνώμης;

Ἐκεῖνος ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον· ἤρχισε μάλιστα νὰ ὑψῶται ἡ χεὶρ του.

Ἄλλ' ὁ ἀσθενὴς χαρακτήρ του, ἡ κακεντρεχὴς ψυχὴ του, τὸν ἠμποδίζον. Ἐφοβεῖτο τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ, ἂν ἀφίετο εἰς τὴν εὐγενῇ ταύτῃ ὁρμῇ. Ἐφοβεῖτο τὴν χειραψίαν ταύτην, ἥτις ἠδύνετο νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίσχυρον.

Καὶ ἀπέστρεψεν ἀποτόμως τὸ πρόσωπον.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς συγχωρήσω! τῇ ἀπήντησε.

Μετὰ τὴν φρικώδη ταύτην ὁμολογίαν... χωρὶς νὰ τὴν ἀξιῶσιν καὶ οὐδ' ὑστάτου βλέμματος... ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Μόλις ἐπλησίαζε τὴν θύραν, ἐξεδηλώθη ἐν τῷ Ἰουλίῳ ἡ περιφρόνησις, ἣν τῷ ἐνέπνευσε.

— Ὁράτιε! τῷ εἶπε. Σὰς οἰκτείρω!

Μόλις τῷ διέφυγον οἱ λόγοι οὗτοι, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὴν Μέρσην.

Εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ εἰς ἀπομεμαρυσμένην τινὰ γωνίαν.

Ἡ πρώτη πικρὰ ἀπογοήτευσις, τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀπελπισίας τῆς τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς τῆς, ἀπέρρεεν ἐκ τοῦ Ὁρατίου.

Ἡ ἐνεργητικότης, ἥτις τὴν εἶχεν ὑποστηρίξει ἕως τότε, ἀπεσβέννυτο πρὸ τοῦ τρομεροῦ μέλλοντος, ὅπερ τὴν ἀνέμενε... πρὸ τοῦ αἰσχύους καὶ τῆς περιφρόνησεως. Ἡ ττημένη, συντετριμμένη ἀφένθη νὰ πῆσῃ γονυπετὴς ἐπὶ τινος μικροῦ ἀναπαυτηρίου, ἐν τῇ σκοτεινότητι τῆς αἰθούσης γωνίας.

— Κύριε!... Κύριε!... λάβε οἶκτον δι' ἐμέ!...

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ προσευχὴ τῆς... οὐδὲν πλεόν.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπλησίασεν.

Ἀνέμεινε ὀλίγον· εἶτα ἡ συμπαθὴς χεὶρ του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνὴ του ἀντήχησε τρυφερῶς εἰς τὰ ὦτά τῆς παρήγορος.

— Ἀνεγείρου, δύστηνε συντετριμμένη καρδιά! Ὡραία ἐξηγνημένη ψυχὴ, ἐφ' ἣ ἀγάλλονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ἀνά-

λάβε τὴν θέσιν σου μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ Θεοῦ πλάσμάτων.

Ἐκεῖνη ἀνηγέρθη ὁμιλοῦντος αὐτοῦ ἀκόμη καὶ ἅπασα ἡ καρδιά τῆς ἐσκήρτησεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐλαβε τὴν χεῖρά του καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς... ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς... κατόπιν τὴν ἀφῆκεν αἰφνιδίως καὶ ἔστη ἐνώπιόν του τρέμουσα ὡς περίτρομον παιδίον.

— Σύγγνωτέ μοι!... ἠδυνήθη μόνον νὰ εἴπῃ. Ἦμην τόσον ἀπηλπισμένη καὶ ἀπομεμονωμένη... εἴθε δὲ τόσον ἀγαθὸς δι' ἐμέ...

Καὶ ἐπειράθη ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἄλλὰ μάτην! αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον καὶ ἐδέησε νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐρεσινώτου τοῦ ἀναπαυτηρίου ὅπως συγκρατηθῇ.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρή.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός του ἔμελλε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του... ἀλλ' ἀπαξ ἔτι ἐκράτησεν ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἐσταμάτησεν.

Ὅχι! ὄχι! Δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή αὕτη! ὅτε ἀκόμη ἔπτησεν ὑπὸ τὸ αἶσχος ἀνυπεράσπιστος.

Ἰσως ἡ ἀδυναμία τῆς τὴν παρέφερε καὶ βραδύτερον μετεμελεῖτο ὅτι ἠπατήθη.

Ἡ μεγάλη καρδιά, ἥτις μόνη εἶχεν ἐννοήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ αὐτήν, δὲν ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς.

Ὅθεν τὴν ἀφῆκε καὶ ἐκεῖνος, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἄνευ ἐνὸς τρυφεροῦ λόγου.

— Μὴ σκέπτεσθε ἀκόμη περὶ τοῦ μέλλοντος βίου σας, τῇ εἶπε περιπαθῶς. Ἐχω κἄτι νὰ σὰς προτείνω, ὅταν ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ γαλήνη σας ἐπιτρέψωσι νὰ συνέλθητε ἐντελῶς.

Ἦνοιξε τὴν πλησιεστέραν θύραν... τὴν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἐξῆλθεν.

Οἱ ὑπηρεταί, ἀσχολούμενοι εἰς τὸ νὰ παραθέσωσι τὴν πρὸς δεῖπνον τράπεζαν, παρετήρησαν, ὅταν ὁ «κύριος Ἰούλιος» εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν λαμπρότεροι τοῦ συνήθους. Ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ὅστις «ἀναμένει καλὰς εἰδήσεις». Ἐφθασαν μάλιστα νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας των... μολονότι πολὺ νέος εἰσέτι — ὅ' ἀνέμενε ταχεῖαν τινὰ πρόοδον εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον...

Ἡ Μέρση ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου.

Ὁ φυσικὸς ὀργανισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἔθηκεν ὄρια εἰς τὴν ἐπ' αὐτοῦ δράσιν τῆς ὁδύνης.

Ὅταν αὕτη φθάσῃ τὴν ὑψίστην αὐτῆς ἔντασιν, ἡ νευρικὴ εὐκισθησία ναρκοῦται καὶ καθιστάμεθα ἀνίκανοι νὰ ὑποφέρωμεν πλειότερον.

Ὁ νόμος οὗτος τῆς φύσεως ἐφαρμόζεται ὅχι μόνον κατὰ τὰς σωματικὰς παθήσεις, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς ἡθικάς.

Ἡ λύπη, ἡ ὀργή, ὁ τρόμος, ἐκδηλοῦνται ἐπίσης διὰ θλιβερῶν σημείων.

Ἡ ἡθικὴ εὐκισθησία, καθὼς καὶ ἡ νευ-

ρική, καταλήγει εἰς τὴν περίοδον τῆς ἀπολύτου ἐξαντλήσεως, ἣν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ.

Τῆς δὲ Μέρσης ἡ πρὸς τὸ πάσχειν ἐπιδεκτικότης εἶχεν ἐξαντληθῇ.

Μόνη διαμείνας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἠδυνήθη νὰ τύχῃ τῆς ὑλικῆς ἀνακουφίσεως τῆς ἀναπαύσεως. Ἡδυνήθη ν' ἀναμνησθῇ τῶν ἀποχαιρετιστηρίων λόγων, οὓς ὁ Ἰούλιος τῇ εἶχεν ἀποτείνει καὶ διηρώτα ἑαυτὴν τί ἐσήμαινον οὗτοι.

Στιγμὴ διέρρευσε. Βραχεῖα περίοδος ἀπολύτου ἀναπαύσεως.

Εἶχεν ἀρκούντως συνέλθει, ὅπως δυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ ὥρολόγιόν τῆς καὶ ὑπολογίσῃ τὸν χρόνον, ὅστις ἔμελλε νὰ παρέλθῃ, μέχρις οὐ ἐπανεέλθῃ ὁ Ἰούλιος πρὸς αὐτήν, ὡς τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ ἐκεῖνος ἀναχωρῶν.

Ἐνῷ τὸ πνεῦμά τῆς ἠκολούθει νωθρῶς τὴν σειρὰν ταύτην τῶν ἰδεῶν, ἀνεταράχθη ἔκ τινος κρούσματος τοῦ κώδωνος εἰς τὸν διάδρομον, οὗτινος ἐποιοῦντο χρῆσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅπως καλέσωσι τοὺς ὑπηρετάς, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπηρεσία των ἐκράτει τὴν στιγμὴν τῆς κρούσεως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς οἰκίας.

Ἐξελθὼν τῆς βιβλιοθήκης, ὁ Ὁράτιος, διήλθε διὰ τῆς θύρας, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ εἶχεν ἀμελήσει νὰ τὴν κλείσῃ.

Ἡ Μέρση ἤκουσε συνεπῶς διακριτικῶς τὰ τὸν κώδωνα... καὶ μετὰ τινὰ στιγμὴν... ἔτι μᾶλλον διακεκριμένως, τὴν φωνὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἀναρρώθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ εὐρίσκετο πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ποδιᾶς τῆς... ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη, δι' ἣς ἐπιβλητικῶς αὕτη τῇ συνέστα νὰ μὴ εἴπῃ λέξιν εἰς τὸν Ὁράτιον...

Ἀχ!... ἦδη πλέον ἡ ἐξομολόγησις εἶχεν ἐκφύγει τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τῆς!

Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου ἐπλησίαζεν, ἡ δὲ βιβλιοθήκη ἦτο τὸ προτιμώμενον μέρος τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅπου συνήθριζε τοὺς ξένους τῆς.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε μόνον σταθῇ εἰς τὸν διάδρομον μεταβαίνουσα εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Δύο τινὰ εἶχε νὰ πράξῃ ἡ Μέρση, ἡ ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως τῆς βιβλιοθήκης, διερχομένη διὰ τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου, ὅπως καταφύγῃ εἰς τὸ θερμὸν κῆπιον, ἢ νὰ μείνῃ, ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ νὰ ἐξαναγκασθῇ ἀρχὰ ἢ γρηγόρα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχεν ἀπειθήσει εἰς τὴν εὐεργετιδὰ τῆς.

Ἐξηντημένη ἐκ τῶν ἀκαταπύστων ἡθικῶν βρασάνων, διέμενε τρέμουσα ὅλη καὶ ἀναποράσιτος, ἀνίκανος ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ φωνὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ, διαυγὴς καὶ εὐσταθής, ἀντήχησε μέχρις αὐτῆς.

Ἐπέπληττε τὸν ὑπηρετήν, ὅστις εἶχε σπεύσει εἰς τὸ κρούσμα τοῦ κώδωνος.

— Ἐχετε τὸ καθήκον εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ ἐπιμελήσθε τὰς λυχνίας;

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Καί πιστεύετε ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ καθήκον ἐπίσης νὰ σᾶς πληρώω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας ;

— Ἐὰν θέλετε, Μιλαίδη.

— Τότε λοιπόν, διατί εὐρίσκω τὸ φῶς τοῦ διαδρόμου ἐσθρμένον καὶ τὴν λυχνίαν καπνίζουσαν ; Ποτὲ δὲ ὑστέρησα ἐγὼ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν μου, προσπαθήσατε λοιπὸν καὶ σεῖς νὰ μὴ μοῦ προσφέρετε ἄλλην εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ἐλέγξω ὡς ὑστεροῦντα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς ἐμὲ καθηκόντων σας.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ φωνὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχεν ἀντηχήσει τόσον αὐστηρὰ εἰς τὰ ὦτα τῆς Μέρσης.

Ἐὰν ὠμίλει τόσον αὐστηρῶς εἰς ἓνα ὑπὸν ὅστις δὲν εἶχε προσέξει ὅπως μὴ σθεσθῇ ἡ λυχνία, τί δὲν ὤφειλε νὰ φοβῆται ὅτι θὰ ἤκουεν ἡ θετὴ αὐτῆς θυγατέρα, ὅταν θ' ἀνεκάλυπτεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ὅτι αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ διαταγαὶ τῆς τόσον ἀπροκαλύπτως εἶχον καταπατηθῇ ;

Τελειώσασα τὴν ἐπιπλήξιν ταύτην ἡ Μιλαίδη, δὲν εἶχεν ὅμως ἀφήσει εἰσέτι τὸν ὑπὸν ἑλευθερον. Εἶχεν ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν νὰ τῷ ἀποτείνῃ.

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὴς Βράδον ;

— Εἰς τὴν βιβλιοθήκην, Μιλαίδη.

Ἡ Μέρση ἐπανήλθε πρὸς τὸ ἀναπαυτήριον.

Δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ἴσταται ὀρθία, ἀλλ' οὔτε τῇ ἔμενε πλέον καὶ ἡ ἀπαιτουμένη τόλμη, ὅπως πειραθῇ νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἰσηλθεν ὀρμητικώτερον τοῦ συνήθους.

Προῦχώρησε πρὸς τὸ ἀναπαυτήριον καὶ ἐπληξεν ἄβρως διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων της τὸν ὦμον τῆς Μέρσης.

— "Α ! τὸ ὀκνηρὸν μου παιδί !... Δὲν ἐνεδύθητε ἀκόμη πρὸς δεῖπνον ;... "Ω ! ὦ !...

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν τόσον φαιδρῶς συμπαθεῖς, ὅσον καὶ ἡ θωπεΐα, ἥτις τοὺς συνώδευσεν.

Ἡ Μέρση, ἄφωνος ἐκ τῆς καταπλήξεως, τὴν ἠτένισε.

Πάντοτε ἐξέχουσα καὶ διακρινομένη διὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀμφοισμοῦ της, ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν φορὰν ταύτην εἶχεν ὑπερβῇ ἐαυτήν. Ἦτο ἐκεῖ, μειδιῶσα, φέρουσα τὴν βαρύτεμον βελουδίνην αὐτῆς ἐσθῆτα, τὰ πολυτιμότερα τῶν κοσμημάτων της, τὰ θαυμασιώτερα τῶν τριχάπτων της... καὶ ἐν τούτοις μόνον μετὰ τοῦ κύκλου τῶν συνήθων δαιτυμόνων τῆς οἰκίας της ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσῃ.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη παρατήρησις, ἣν ἔκαμιν ἡ Μέρση. Κατόπιν ὅμως παρετήρησε καταφανῶς, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ, πρῶτην ταύτην φορὰν, ἀφ' ἧς ἐγνωρίζοντο, ἀπέφευγον νὰ συναντήσωσι τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ γυναιὶ δέσποινα ἔλαβε φιλίως θέσιν παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ἔσκωψε τὸ ἀδιευθέτητον τῆς ἐσθῆτος τῆς ὀκνηρᾶς θυγατρὸς της, ὡς καὶ τὴν ἑλλειψιν παρ' αὐτῇ καὶ τοῦ ἐλαχίστου κοσμη-

ματος, καὶ πάντα μετὰ τῆς χαριστερέας τρυφερότητος. Διεπέρασε περιπαθῶς τοὺς βραχίονάς της εἰς τὴν ὀσφὺν τῆς Μέρσης καὶ διηυθέτησε διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της βοστρύχους τινὰς τῆς κόμης της, διακειμένους ἐν ἀταξίᾳ...

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν τὴν παρετήρησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἀνεκάλυψάν τι τὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰς τὰ οἰκτεῖα πρὸς αὐτὴν ἀντικείμενα, ἅτινα τὴν περιεκύκλουν καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς βιβλιοθήκης.

Τί ἐσήμαινε τὸ ἀκίνητον τοῦτο τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μορφῆς παρὰ τῇ Λαίδη Ζάνετ ;

Τί ὤφειλε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτου ;

Ἐὰν ὁ Ἰούλιος ἦτο παρών, ἐκ τῶν βαθυτέρων γνώσεων καὶ τῆς πληρεστερέας πείρας, ἦν εἶχεν οὗτος περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου τούτου.

Θὰ παρετήρῃ ἐν πρώτοις, ὅσον ἀπίστευτον καὶ ἂν ἤθελε φανῇ τοῦτο, ὅτι ἡ δειλία τῆς Μέρσης πρὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐξισούτο ἐπακριβῶς πρὸς τὴν δειλίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ πρὸ τῆς Μέρσης.

Ἡ γυνή, τῆς ὁποίας ἡ ἀτάραχος γαλήνη εἶχε κατανικήσει τὴν ἰταμὴν μανίαν τῆς Χάριτος Βράδον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θριάμβου της, ἡ γυνή, ἥτις, χωρὶς οὐδ' ἄπαξ νὰ ὑποχωρήσῃ, εἶχεν ἀτρομῆτως ἀντιμετωπίζει πάσας τὰς συνεπειὰς τῆς τόλμης της, ὅταν εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν ν' ἀγνοῇ τὰ κατὰ τὴν ἀληθῆ θέσιν τῆς Μέρσης... ἠσθάνετο τὸ πρῶτον ἡδὴ ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις της, εὐρίσκομένη ἀντιμέτωπος ἀκόμη καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τούτου προσώπου, χάριν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑποφέρει τόσον καὶ τοσαῦτα εἶχε θυσιάσει.

Εἶχεν ἀποδειλιάσει πρὸ τῆς ιδέας συναντήσεώς της μετὰ τῆς Μέρσης, ὅπως καὶ ἡ Μέρση εἶχεν ἀποδειλιάσει πρὸ τῆς ιδέας συναντήσεώς της μετ' ἐκείνης.

Ἡ βραρεῖα πολυτέλεια τοῦ ἀμφοισμοῦ της ἐδήλου σαφῶς, ὅτι ὁπότεν πάσα ἄλλη πρόφασις ὅπως ἐπιβραδύνῃ τὴν συνάντησιν, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ, ταύτης μετ' ἐκείνης, εἶχεν ἐξαντληθῇ, ἡ Μιλαίδη ἐμνηχανεύθη τὴν πρόφασιν βραδέος καὶ ἐκζητημένου στολισμοῦ.

Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐὰν ἐμακρυγώρησεν ἐπιπλήττουσα τὸν ὑπὸν ὑπηρετήν, ἔπραξεν ἐπίσης τοῦτο, ὅπως κερδήσῃ χρόνον τινά.

Ἡ ὀρμητικὴ ἐν τῷ δωματίῳ εἰσοδὸς της, ἡ φαίδρα νευρικὴ προσήνεια καὶ τρυφερότης αὐτῆς, τόσον ἐν τοῖς λόγοις ὡς καὶ ἐν ταῖς θωπεΐαις, τὰ ἀπλανῆ καὶ τόσον ἐπιτηδεῖως διολισθαίνοντα ἀπὸ πάσης πρὸς τὰ τῆς Μέρσης συναντήσεως βλέμματα, πάντα ταῦτα ἐπήγαζον ἐκ τῆς ιδίας ταύτης ἀφορμῆς.

Πρὸ τῶν ἄλλων ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε κατασιγάσει τὰς διαμαρτυρίας τῆς φυσικῆς αὐτῆς λεπτότητος καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀκραδάντου τιμῆς.

Ἀλλ' ἐνώπιον τῆς Μέρσης, ἥς χάριν εἶχεν ἐξυτελισθῇ τόσον θρασέως, κατα-

πνίγουσα τὴν ἀλήθειαν... πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν ἐνεῖχεν ἡ φύσις αὐτῆς διηγείρετο ἐνδομύχως καὶ τῇ ἐπέβαλλε τὴν σιγὴν.

Τί θὰ σκέπτεται λοιπὸν ἄρα περὶ ἐμοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ θετὴ μου θυγάτηρ, τὸ τέκνον τοῦτο τῆς πρώτης καὶ τελευταίας ἀπολαύσεως τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἣν ἠσθάνθη, ἡδὴ ὅτε ἐγενόμην ἡ συνένοχος τοῦ δόλου της δι' ὃν ἐρυθρίθ ;...

Πῶς δύναμαι νὰ τὴν ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον, ἐνῶ δὲν ἐδίστασα ἐκ καθαρῶς ἐγωιστικῶν σκέψεων, νὰ ἐμποδίσω τὴν εἰλικρινῆ παρ' αὐτῆς ἐξομολόγησιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνωτέρα τῆς ἰδίας μου χρηστότης καὶ εὐθύτης ἐνέπνευσεν εἰς τὴν συνειδήσιν της νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ ;

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ σκέψεις, αἵτινες ἐτάραττον τὸ πνεῦμα τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ βραχίονές της περιέβαλλον τὴν ὀσφὺν τῆς Μέρσης, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἠσυχολοῦντο νὰ διευθετήσωσι τοὺς ἐν ἀταξίᾳ πλοκάμους τῆς κόμης τῆς νεάνιδος.

Ὅθεν ἡ Μιλαίδη ἐν ἀπελπισίᾳ αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως μετέπεσεν, ἐλλείψει ἐτέρων, προσφυσστέρων εἰς τὰς περιστάσεις, εἰς τὰ ματαιότερα τῶν θεμάτων πρὸς συνδιάλεξιν, εἰρμοῦ, ὡς ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της.

Ἦρκει ἡ συνδιάλεξις νὰ μὴ ἦπτετο τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας.

Ἡ διαφόρει ἂν θὰ ὠμίλει περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θέματος, ἦρκει ταῦτα νὰ μὴ ἔθιγον τὰς σκέψεις της.

— Ὁ χειμὼν ἐδῶ, ἤρχισε λέγουσα, βλέπω ὅτι εἶνε ἀφόρητος. Ἐσκέφθην λοιπόν, Χάρις... ἐὰν δὲν θὰ ἐπράττομεν κάλλιον...

Ἡ Μέρση ἐρρίγησεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν εἶχεν ἀποκαλῆσει μὲ τὸ ὄνομα Χάρις.

Ἄρα ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀκραδάντως προὔτιθετο νὰ φαίνεται ὅτι οὐδεμίαν περὶ τῆς ἀληθείας ἔχει ὑπόνοιαν.

— Ὅχι ! ὑπέλαβεν ἡ Μιλαίδη, προσποιουμένη ὅτι ἐξέλαβεν ὑπὸ ἄλλην ἔννοιαν τὸν ἐκ τοῦ ρίγους κλονισμὸν τῆς νεάνιδος, ὅχι ! νὰ μὴ ἀναβῇ τὴν ἐπ' αὐτῇ ὅπως ἀλλάξῃτε φόρεμα. Καίρῳ δὲ ἔχετε πρὸς τοῦτο διαθέσιμον, εἶμαι δὲ προθυμοτάτη νὰ σᾶς συγχωρήσω διὰ τοῦτο. Ἀλλως τε... νὰ σᾶς εἴπω... καὶ ἡ ἀπλότης σας μοὶ ἀρέσκει πολὺ, ἀκριβῆ μου. Δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι ἐφθάσατε εἰς τὴν τελειότητα τῆς πενιχρότητος ! "Ω !... ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν εἶχον καὶ ἐγὼ τὰς φαντασιοπληξίας μου, ὁπότεν ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ἀριστα ἐνδεδυμένην ὑπὸ τὸ ἀπλούστατον καὶ πενιχρότατον ἐνδυμα, ἀπραχάλακτος, ὅπως ἡδὴ ὑμεῖς... "Α !... ναί ! σᾶς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ἔχω κατὰ νοῦν σχεδιά τινα. Ἀκούσατε νὰ μεῖνωμεν ἐδῶ δὲν δυνάμεθα. Τὴν μίαν ἡμέραν κάμνει ψυχρός, τὴν ἄλλην ἡ θερμότης εἶνε ὑπερβολικὴ !... τί κλῖμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν... Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν κοινω-

νίαν; ... ἀλλὰ καὶ τί θ' ἀπολέσωμεν ἐὰν ἀνχωρήσωμεν; Δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Λονδίῳ κοινωνία, κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Τί εἶνε ἤδη αἱ συναναστροφαὶ μας; ... Ἄνθρωποι καλυπτομένοι, οἵτινες συνέρχονται πού, ὅπως συνωθήσασιν ἀλλήλους, ὅπως διαγωνισθῶσιν, ὅπως ἀναρτήσασιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἐπενδύτας τῶν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ βαδίσωσιν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν. Ἐὰν ὦσιν ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς θὰ καθέσθωσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος, θὰ δεχθῶσι μικρὸν κρουολόγημα καὶ θ' ἀκούσωσι μωρὰς συνομιλίας, μεμιγμένας μὲ ἀργοτικὴν διάλεκτον. Ἰδοὺ ἡ νεωτέρα κοινωνία. Ἐὰν τοῦλάχιστον εἶχομεν καλὸν τι μελόδραμα, θὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ μείνῃ τις εἰς τὸ Λονδίον. Ἀλλὰ... παρατηρήσατε τὸ πρόγραμμα τῆς χειμερινῆς ταύτης περιόδου... ὑποσχέσεις ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ παραστάσεις πενιχρόταται ἐπὶ σκηνῆς. Τὰ αὐτὰ ἔργα ψαλλόμενα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀοιδῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἡλιθίου κοινού. . . ἐν μιᾷ λέξει, κατὰ βάθος αἱ ἐλκενότεραι μουσικαὶ ἐσπερίδες τῆς Εὐρώπης. Ὅχι! Ὅσον περισσότερον σκέπτομαι ταῦτα, τόσο μᾶλλον πείθομαι ἀνεπιφυλάκτως ὅτι ἔχομεν νὰ λάβωμεν μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Λοιπόν, θέσατε εἰς ἔργον τὴν ὠραίαν ταύτην μικρὰν κεφαλὴν. Ἐκλέξατε τὸν βορρᾶν ἢ τὸν νότον, τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν, μοὶ εἶνε ἐντελὲς ἀδιάφορον. Λοιπόν: ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

Ἡ Μέρση τὴν ἐθεώρησε ζωηρῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἄλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ, ταχυτέρα ἐκείνης, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ θεατρικοῦ προγράμματος.

Πάντοτε αἱ αὐταὶ ἐπώδυναι καὶ ἐκζητημέναι προφάσεις! Πάντοτε αἱ αὐταὶ σκληραὶ καὶ ἀνωφελεῖς ὑπεκφυγαί.

Ἀδυνατοῦσα ἐπὶ πλέον νὰ ὑπομένῃ τὴν καταθλιβούσαν ἐαυτὴν κατάστασιν ταύτην, ἡ Μέρση ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ποδιᾶς τῆς καὶ ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἡ κυρία, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ δισταζούσας, ἐὰν θίξω ἐπώδυνον θέμα; Δὲν τολμῶ ν' ἀναγνωρίσω, ὅτι...

Πρὸς τὴν σταθερὰν αὐτῆς θέλησιν, ὅπως ὁμιλήσῃ ἀπροκαλύπτως, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τρυφερότητος, ἅτινα παρῆλθον ἀνεπιστρεπτί, τὴν συνεκράτησαν. Οἱ λόγοι, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἐξέλιπον.

Ἡδυνήθη μόνον νὰ τείνῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρνήθη νὰ ἀτενίσῃ καὶ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐφάνετο ἐνίοτε ἀπησχολημένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν βραχιονίων τῆς.

— Γνωρίζω τί δὲν τολμάτε ν' ἀναγνωρίσητε, τρελλὸν παιδίον!... ἄ!... ἀνέκραξε. Δὲν τολμάτε ν' ἀναγνωρίσητε ὅτι ἐβαρύνθητε τὴν μελαγχολικὴν ταύτην οἰ-

κίαν. Ναί, ἀκριβῆ μου! συμφωνῶ πληρῶς. Ἐγὼ αὐτὴ πλήττω ἐκ τῆς ἰδίας μου πολυτελείας καὶ ἐπιθυμῶ ζωηρῶς νὰ ζήσω εἰς ἐν μικρὸν κομψὸν δωμάτιον μὲ μίαν μόνον ὑπηρετρίαν ὅπως μὲ ὑπηρετῇ. Ἰδοὺ λοιπόν νὰ σὰς εἶπω τί μέλλομεν νὰ πράξωμεν. Ἐν πρώτοις, θὰ ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους. Ὁ ἐξαίρετός μου Μιλιὸρ, ὁ ἄναξ τῶν ταχυδρόμων, θὰ εἶνε ὁ μοναδικὸς ὑπηρετῆς μας. Θὰ ἐκλέξῃ πρὸς κατοικίαν μας ἐν οἰκίᾳ εἰς τινὰ ἐλάχιστα ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τῶν Παρισίων. Θὰ ἐπιζητήσωμεν πᾶν ὅ,τι θὰ ὑπόσχεται νὰ μᾶς διασκεδάσῃ, ἀπλούστατα καὶ μόνον χάριν ποικιλίας. Κατόπιν... κατόπιν θὰ διατάξωμεν τὸν καλούμενον βοημικὸν βίον. Γνωρίζω πολλοὺς συγγραφεῖς, καλλιτέχνας καὶ μουσικοὺς ἐν Παρισίοις... τὴν τερπνοτέραν δηλαδὴ συναναστροφὴν, ἥτις εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, μέχρι κόρου. Θὰ δειπνῶμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, θὰ πηγαίνομεν εἰς τὰ θεάτρα καὶ ἄλλα θεάματα καὶ θὰ ἐποχώμεθα ἐντὸς τῶν συνήθων ρυπαρῶν δημοσίων ὀχημάτων. Ἐπειτα... ὅταν, καὶ ὅλα ὅσα προεῖπον, ἀρχίσουν νὰ καθίστανται μονότονα, πρᾶγμα ὅπερ βεβαίως θὰ ἐπέλθῃ ἀργὰ ἢ ὀργήγορα, θ' ἀπλώσωμεν τὰς πτέρυγας μας καὶ θὰ πετάξωμεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου θὰ σαρκάζωμεν τὸν χειμῶνα ὅστις θὰ ἐπικρατῇ ἀλλαχοῦ. Εἰλικρινῶς, εἶπατέ μοι, δὲν δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ ὥρατον σχέδιον ὅσα εἶπον; Ὁ Μιλιὸρ εὐρίσκεται ἐνταῦθα. Θὰ στείλω νὰ τὸν καλέσω εὐθὺς ἀπόψε καὶ αὐριον ἀμέσως ἐκκινούμεν.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη ἐκ δευτέρου νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καθικετεύω τὴν κυρίαν νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὑπέλαβεν. Ἐγὼ τι σπουδαῖον νὰ εἶπω πρὸς αὐτήν. Φοβοῦμαι...

— Ἐννοῶ. Φοβεῖσθε νὰ διαπλεύσητε τὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης καὶ δὲν τολμάτε νὰ μοὶ τὸ εἴπητε καθαρώς. Ἀλλὰ... μπᾶ!... ὁ διάπλους διαρκεῖ μόλις δύο ὥρας. Μὴ φοβεῖσθε. Θὰ κλεισθῶμεν ἐντὸς ἰδιαιτέρου θαλαμίσκου καὶ θὰ προσπαθῶμεν νὰ περισπᾶσωμεν τὴν φαντασίαν μας, ὥστε νὰ λησμονήσωμεν ὅτι διαπλέομεν τὴν Μάγχην, ἀφοῦ τόσοι σὰς φοβεῖζι ἡ θάλασσα αὕτη. Θὰ στείλω τὴν ἀμέσως νὰ καλέσω τὸν ταχυδρόμον. Σημάνατε.

— Λαίδη Ζάνετ! πρέπει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν σκληρὰν τύχην μου. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐλπίζω ὅτι συνδέομαι πρὸς οὐδὲν τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος σχεδίων σας...

— Πῶς!... Τί; ἐτρομαχάτε ἐκ τοῦ βοημικοῦ βίου, τὸν ὁποῖον σὰς εἶπον ὅτι θὰ διάγωμεν εἰς Παρισίους; Προσεῖξατε καλῶς, Χάρις! Ἐὰν μισῶ τι εἰς τὸν κόσμον, τοῦτο εἶνε νὰ βλέπω γεροντικὴν κεφαλὴν ἐπὶ νεαρῶν ὤμων. Δὲν σὰς λέγω πλεῖστον. Σημάνατε!

— ὦ! δὲν δύναται νὰ ἐξκκολουθήσῃ τοῦτο, Λαίδη Ζάνετ!... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω μέχρι πόσου σημείου αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀναξίαν τῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητός σας, καὶ πόσον αἰσχύνομαι...

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, προσφιλεστάτη

μου, συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν. Πρέπει ἀληθῶς νὰ αἰσχύνησθε ὅτι μὲ ἀναγκάζετε, εἰς τὴν ἡλικίαν ἥδη εὐρίσκομαι, νὰ ἐγείρωμαι ἐγὼ ὅπως σημάνω τὸν κώδωνα.

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἦτο ἀκαμπτος. Ἡγεῖρετο πρᾶγματι ὅπως σημάνη.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχε πρὸ αὐτῆς νὰ ἐκλέξῃ πότερον νὰ κάμῃ.

Ἐσπευτε πρὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Εἰσῆλθεν ὑπηρετῆς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν ἐπιστολικὸν δίσκον, φέροντα ἐπισκεπτήριον καὶ μικρὸν τεμάχιον συνεπτυγμένου χάρτου, προσομοιάζοντος μὲ ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν.

— Γνωρίζετε ποῦ διαμένει ὁ ταχυδρόμος μου ὅταν εὐρίσκεται εἰς Λονδίον; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Ἀποστείλατε ἓνα τῶν ἀκολουθῶν, ἔφιππον, ὅπως τὸν καλέσῃ. Ἐπειγομαι πολὺ. Ὁ ταχυδρόμος ὀφείλει νὰ εἶνε ἐδῶ ἀνυπερθέτως αὐριον τὴν πρωτὴν, ἐγκαίρως ὅπως προφθάσῃ τὸ διὰ Παρισίους ἀτμόπλοιο. Μ' ἐννοεῖτε;...

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Τί φέρετε ἐκεῖ; Εἰνέ τι δι' ἐμέ;

— Εἶνε διὰ τὴν δεσποινίδα Βράδον, Μιλαίδη.

Καὶ ἐνῷ ἀπεκρίνετο εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ, ὁ ὑπηρετῆς ἔτεινε συγχρόνως πρὸς τὴν Μέρσην τὸν δίσκον μετὰ τοῦ ἐπισκεπτήριου καὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς.

— Ἡ κυρία αὕτη ἀναμένει εἰς τὸ μικρὸν ἐντευκτήριον, δεσποινίς. Μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἔχει καιρὸν διαθέσιμον καὶ ὅτι θὰ περιμείνῃ ἐὰν δὲν εἴσθε ἀκόμη ἐτοιμῇ.

Καὶ ἐκπληρώσας τὴν ἐντολήν του, ὁ ὑπηρετῆς ἐξῆλθεν.

Ἡ Μέρση ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον.

Ἡ Προϊσταμένη!

Παρετήρησε κατόπιν τὴν ἐπιστολὴν.

Ἦτο αὕτη ἐντυπὸς τις ἐγκύκλιος μὲ γραμμὰς τινὰς διὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένας ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Γραμμαὶ χειρόγραφοι καὶ γραμμαὶ ἐντυποὶ ἐκυμάτιζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἡσθάνθη δὲ μᾶλλον ἡ ἐνόησε τὴν προσοχὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ, σταθερῶς προσηλωμένην ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ἡ ἀριζὶς ἐν τούτοις τῆς Προϊσταμένης ἔθετε τέλος πάντων τέρμα εἰς τὰς ὀδυνηρὰς ἐκείνας ὑπεκφυγὰς καὶ προφάσεις.

— Κίμνιὰ φίλη σας, ἀγαπητῇ μου;

— Μάλιστα, Λαίδη Ζάνετ.

— Τὴν γνωρίζω;

— Δὲν πιστεύω, Λαίδη Ζάνετ.

— Φαίνεται τεταραγμένη. Μήπως ἡ γυνὴ αὕτη σὰς φέρει κακὰς εἰδήσεις; Δύναμαι νὰ πράξω τι δι' ὑμᾶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει;

— Δύνασθε νὰ προσθέσητε... ἀπείρω νὰ προσθέσητε, κυρία... νὰ υπερβῇτε πάσας τὰς μέχρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας

σας, ἐὰν μόνον θελήσητε νὰ δειχθῇτε ὀλίγον ὑπομονητικὴ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσητε.

— Νὰ δειχθῶ ὑπομονητικὴ πρὸς ὑμᾶς;... καὶ νὰ σᾶς συγχωρήσω;... Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐξηγηθῶ. "Ο,τι καὶ ἂν σκεφθῇτε περὶ ἐμοῦ, Λαίδη Ζάνετ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ... μὴ με νομίσητε ἀχάριστον!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤγειρε τὴν χεῖρα, ὅπως τῇ ἐπιβάλλη σιωπὴν.

— Ἀποστρέφομαι τὰς ἐξηγήσεις, εἵπεν ἀποτόμως. Οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς ὑμῶν δύναται νὰ γνωρίσῃ τοῦτο κάλλιστα. Ἐν τούτοις... ἴσως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μέλλει νὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ εὐχαριστότερον. Διὰ τὴν παρετηρήσατε καὶ ἀκόμη;

— Εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένη, κυρία, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδία παρετηρήσατε πρὸ ὀλίγου...

— Βλέπετέ τι τὸ ἀνάρμοστον, ἐὰν σᾶς ζητήσω νὰ μάθω τίς ζητεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ;

— Οὐχί, Λαίδη Ζάνετ.

— Δεῖξατέ μοι λοιπὸν τότε τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦτο.

Ἡ Μέρση ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς Προϊσταμένης πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ, ὡς εἶχεν ἐγχειρίσει τὸ τηλεγράφημα τῆς ἰδίας εἰς τὸν Ὁράτιον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνωσε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τετυπωμένον ὄνομα... ἐπίσθη ὅτι ἦτο ὄνομα τελείως πρὸς αὐτὴν ἀγνωστον, καὶ παρετήρησεν εἰτα τὴν δι-εὐθύνειν, ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὸ ὄνομα:

Ἀσὺλον τοῦ δυτικοῦ διαμερίσματος
Ὁδὸς Μιλβουρν.

— Μία κυρία, διευθύντρια Ἀσύλου, εἶπεν ὀμιλοῦσα καθ'ἑαυτήν, καὶ ἐρχομένη ἐνταῦθα πρὸς συνέντευξιν, ἐὰν ἐνθυμῶμαι καλῶς ὅ,τι εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Πολὺ παρὰδύζον στιγμὴν, ἐξέλεξεν, ἐὰν ἔρχεται διὰ συνεισφοράς!

Ἐσιώπησεν.

Αἱ ὀφρὺς τῆς συνεσπάσθησαν, ἡ δὲ φυσιογνωμία τῆς ἐξοφώθη.

Ἦρκει πλέον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία καὶ μόνη λέξις ἐκ μέρους τῆς, ὅπως φέρῃ τὴν συνδιάλεξιν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον σημείον. Ἀλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠρνεῖτο νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐνόει νὰ ἐμμεῖνῃ μέχρι τελευταίας στιγμῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς τοῦ ν' ἀγνοῇ τὴν ἀλήθειαν.

Θεῖσα τὸ ἐπισκεπτῆριον παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ἔδειξε διὰ τοῦ ἰσχυνοῦ καὶ μακροῦ δακτύλου τῆς τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἔκειτο μετὰ τῆς ἰδικῆς τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μέρσης.

— Θέλετε ἢ δὲν θέλετε ν' ἀναγνώσητε αὐτήν; ἠρώτησε τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, πλήρεις δακρύων, ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἦτο αὕτη ἐντυπος ἀγγελία, ἀγγέλουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ Ἀσύλου.

Οἱ ἐγγραφησόμενοι διὰ συνδρομὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπληροφοροῦντο ἐκ τῆς ἀγγελίας,

ὅτι εἶχεν ἀποφασισθῇ ν' αὐξήσουν τὰς θέσεις καὶ τὰς συνδρομὰς, ὅσας παρείχε τὸ ἱδρυμα, ὅπερ ἔως τότε περιώριζε ταύτας μόνον διὰ τὰς γυναῖκας τῆς ἀπωλείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰσάγονται ἐν αὐτῷ καὶ ἐγκαταλειμμένα παιδιά, ὅσα ἤθελον εὐρίσκεσθαι πλανώμενα εἰς τὰς ἀγυιάς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἔμελλον οὕτω νὰ περισυλλεγῶσι καὶ προστατευθῶσιν, ἀφίετο ὡς νοῆται οἰκοθεν, ἀνοικτὸς καὶ ἐπαφίετο πρὸς τοῦτο εἰς τὴν φιλάνθρωπον γενναϊότητα τῶν φίλων τοῦ Ἀσύλου. Τὸ πρὸς συντήρησιν ἐκάστου παιδίου ποσὸν εἶχεν ὀρισθῇ εἰς τὸ κατώτατον ὄριον.

Τὴν ἐγκύκλιον συνεπλήρου κατάλογος σημαίνοντων τινῶν προσώπων αὐξησάντων τὰς προσφοράς των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καλυφθῶσιν αἱ δαπάναι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ κεφάλαιόν τι μικρὸν ὑπὲρ τῆς συντετελεσμένης ἤδη νέας προόδου ταύτης.

Αἱ διὰ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένα γραμμὰ διὰ χειρὸς τῆς Προϊσταμένης ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀπισθίας σελίδος τῆς ἐγκυκλίου, περιεῖχον τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐπιστολή σας μοὶ γνωρίζει, ἀγαπητὴ μου κόρη, ὅτι ἐπιθυμεῖτε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, νὰ χρησιμοποιηθῇτε, ὅταν ἐπανεέλθητε πλησίον ἡμῶν, ὅπως ἐπιμελήσθε τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν δυστυχῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν, ὅσα ἐν τῷ κόσμῳ μένουσιν ἐστερημένα πάσης προστασίας. Ἡ ἐγκυκλίς μας θὰ σᾶς καταστήσῃ γνωστὸν, ὅτι ἐπέτυχα νὰ συνδυάσω, ἀναπτύσσουσα τὴν πρόδον τοῦ ἱδρυματος, τὴν ἰδίαν ὑμῶν εὐχὴν μὲ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Ἡ πρώτη μου ἐκδρομὴ εἰς τὴν γειτονίαν σας ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εὕρω ἐν πτωχῶν παιδιῶν... μικρὰν κόρην... ἥτις ἀφ' ἡμῶν προσδοκᾷ ἤδη πᾶσαν προστασίαν. Ἐνόμισα ὅτι ὄφειλον νὰ τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ, σκεφθεῖσα ὅτι ἔμελλεν ἡ θέα τῆς νὰ σᾶς προσοικειώσῃ πρὸς τὴν μεταβολὴν ἥτις ἀποτόμως ἤδη θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν βίον σας. Θὰ εὕρητε ἀμφοτέρως ἡμᾶς, περιμενούσας ὅπως ἔλθητε καὶ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ γηραιὸν ἱδρυμα. Σᾶς ἔγραψα τάνωτέρω, ἀντὶ νὰ σᾶς τὰ εἴπω προφορικῶς, διότι ὁ ὑπηρέτης μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι δὲν εἴσθε μόνη, καὶ δὲν ἤθελον νὰ φανῶ ποσῶς ἐνοχλητικὴ, ὅπως εἶνε κατὰ κανόνα μία ξένη ἀπέναντι τῆς οἰκοδεσποίνης.»

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ ὁδός, ἔρημος ἐν ἀρχῇ, ἐπληρώθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ χωρικῶν ὁδηγούντων τὰ ποίμνια των ἢ κομιζόντων εἰς Ρώμην τὰ τρόφιμα καὶ τοὺς καρπούς αὐτῶν. Τινὲς

ἵππευον χαμηλοὺς ἵππους πλήττοντας διὰ τῶν νευρωδῶν αὐτῶν ποδῶν τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στρογγύλους χάλικας. Αἱ γυναῖκες ἔφερον ἐπὶ κεφαλῇς κάνιστρα καὶ ἀμφορεῖς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φαῦστα εἰσῆρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, αἱ σάλπιγγες ἤχουν καλοῦσαι τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ πρωῒνα γυμνάσια. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔτρεχον πανταχόθεν δίδοντες διαταγὰς δι' ἡχηρὰς φωνῆς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου, ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἤγειρετο τὸ πραιτώριον ἔνθα ὁ διοικητὴς κατῴκει ὅταν διημέρευεν ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν· ἐκεῖ ἀπένειμε δικαιοσύνην καὶ συνεκρότει τὸ συμβούλιον.

Εὐθὺς ὡς αἱ δύο γυναῖκες κατήλθον τοῦ δίφρου, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος, οἵτινες εἶχον προβῇ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν, εἰσῆγαγον αὐτὰς εἰς τινα αἶθουσαν τοῦ πραιτωρίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν συνοιθοισμένοι ἄνδρες τινές, οἵτινες ὑπεδέχθησαν αὐτὰς μετ' ἐνδείξεως χαρᾶς καὶ φιλίας.

Ἡ Φαῦστα διηγῆθη τὰ τῆς νυκτὸς συμβάντα, τὰ ὄργια, τὸν φόνον τοῦ Ἀρίστου, τὸν ὑπὸ τοῦ τυράννου προταθέντα γάμον, καὶ τὰς κατ' αὐτῆς καὶ τῆς Ὀκταβίας βιασιότητας. Ἡ φωνὴ τῆς ἔμπλεως ἀγανακτήσεως ἐζήτει συνδρομὴν καὶ προστασίαν, εἰτα λυγμοὶ τὴν διέκοψαν καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τὸ ὄρατον αὐτῆς προσώπων.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνεκίνησεν εἰς ἄκρον τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἡ λέξις ἐκδίκησις προεφέρθη ὑφ' ὧν.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων, δύο ἄνδρες διεκρίνοντο ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν χειρονομιῶν αὐτῶν καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ὀμιλίας των· οὗτοι ἦσαν ὁ Οὐλπιανὸς καὶ Δίων ὁ Κάσιος.

Ὁ πρῶτος, ἦν διάσημος νομοδιδάσκαλος, ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεπτίμου Σεβέρου εἶχεν ἀναλάβει μετὰ τοῦ Πικινιανοῦ καὶ Παύλου, θεοῦ τοῦ μνηστῆρος τῆς Ὀκταβίας, τὸ ἔργον τῆς κατατάξεως τῶν νόμων τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δεῦτερος ἦν ἐπιφανὴς στρατηγὸς καὶ διακεκριμένος ἱστορικός, φίλος δὲ τοῦ Ἀρικίου.

Ἀπὸ τῆς ἀνόδου εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἡλιογαβάλου, οἱ ἐντιμοὶ οὗτοι πολῖται ἔζων μεμακρυσμένοι, τρέφοντες ἀσθεστον μῖσος κατ' ἐκείνου, ὃν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἰδιοτροπίαὶ κατέστησαν ἄξιον διὰ τοῦ Καρακάλλα. Δὲν προσήρχοντο εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας, βδελυσσόμενοι τοὺς κόλακας καὶ ἐκλελυμένους, οἵτινες ἀπήρτιζον τὴν συνέλευσιν ταύτην. Γνωρίζοντες τὴν κατ' αὐτῶν ἀντιπάθειαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἐζήτουν ἐν τῇ μονώσει τὴν λήθην, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν διωγμῶν.

Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὡς συγγραφεῖς εἶχον θαύσει τὴν γραφίδα αὐτῶν, ὡς ρήτορες εἶχον καταδικάσει τὸ στόμα των εἰς σιγὴν, ὡς διοικηταὶ οὐδὲν ἡσχολοῦντο εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις. Περικυκλούμενοι ὑπὸ ὀλίγων πιστῶν θεραπόντων, δὲν